

13. NE – B Mk 5,21-43 Vzkříšení dcery Jairovy 1

Při křtu dospělých se křtěnec nejprve zřiká zlého ducha i všeho zla, co působí a rozhoduje se sloužit Bohu. Za nemluvně skládají tento křestní slib rodiče a kmotři.

Každým odřeknutím se zlého při dokonalé lítosti nad hříchy a ve svátosti smíření, obnovujeme vlastně svůj křestní slib. Zřikáme se ducha zla a svým postojem opět směřujeme do nebeské vlasti. Kdo neodvrátí své srdce od hříchu, stojí proti Bohu. Neboť zalíbení ve zlu se přičí Boží spravedlnosti a lásce.

Při putování do Zaslíbené země se Vyvolený národ posilňoval chlebem z nebe – manou, která byla předobrazem dnešního svatého přijímání. Tímto novozákonním chlebem z nebe – svátostí oltářní, se posilňuje dnešní vyvolený lid Boží Nového zákona – křesťané, na cestě do nebe.

Mana na poušti byla pro Izraelity znamením Boží přítomnosti. Když se mluví o tomto zázraku, případně i o jiných zázracích, namítají někteří pochybovači a skeptici, že některé tyto jevy lze vysvětlit i přirozenou cestou. V určitých případech lze jejich námitky připustit. Ale jak se dívat např. na uzdravení z nevyléčitelných nemocí, pro něž lékařská věda nenachází vysvětlení? Takové případy jsou doloženy. Jsou to zázraky? Co na to teologie?

Zde budou možná někteří překvapeni tím, že teolog musí pochybovat i v tomto případě. V teologii jsme totiž na jiné úrovni, osobní. Objektivní pozorování faktu znamená málo a i slovo zázrak zde má jiné odstíny než v dnešním slovníku.¹

Typicky biblický výraz je „znamení“. Po celou dobu Starého zákona dává Bůh znamení svému lidu: o své přítomnosti, moci a také o tom, kam mají jít, co mají podniknout. Židé byli na to tak navyklí, že žádají znamení i na Ježíši Kristu (Mt 12,38).¹

Jednoho světově uznávaného přírodovědce, který se po dlouhá léta zabýval studiem hmyzu, se jednou zeptali,

zda věří v Boha. Jeho odpověď zněla: „Jestli věřím? Já ho vidím!“

Bůh k nám promlouvá z přírody, z každodenních událostí, z našeho svědomí i z Písma svatého. Je tedy třeba, učit se rozeznávat tato znamení. Nutno poznamenat, že Boží znamení jsou lépe schopni vidět pouze ti, kteří rozmlouvají s Bohem v modlitbě a naslouchají mu při četbě Písma svatého.

Božím oslovením může být pro nás úmrtí blízkého člověka, nějaká ztráta, zklamání, nemoc, ohrožení života či jiná nouze. Také jím může být dobrý příklad někoho druhého, náhlé vyřešení palčivého problému, který jsme nebyli schopni svými silami řešit a svěřili jsme jej v modlitbě Bohu.

S Božími znameními se setkáváme po celý život, ale k jejich pochopení je třeba naší stálé bdělosti a vytrvalosti v modlitbě při hledání Boží vůle.